

ÖĞRETMENİM CANIM BENİM

ŞADIYE OKUR

Öğretmenim canım benim

Şadiye Okur

Küçükken öğrenmiştik bu şarkıyı:

'Öğretmenim canım benim, canım benim

Seni ben pek çok, pek çok severim.

Sen bir ana, sen bir baba,

Her şey oldun artık bana...'

Hatırladınız mı? Hani etimizin öğretmenimize; kemiğimizin anne, babamıza emanet edildiği zamanlar... Öğretmenimizin adı geçtiğinde korku ile karışık saygı duyduğumuz, çarşıda pazarda karşılaşsak çekinerek selam verdiğimiz zamanlardı hani.

Şimdilerde o eski günleri çokça anar olduk. Ellerinden öptüğümüz, hürmet gösterip önünde ceket iliklediğimiz öğretmenlerimizin kör kurşunlarla hayattan koparıldığını; şımarık çocuklar ve onların bencil velileri tarafından darp edildiğini görmek yürek yaralıyor. Yıkık dökük, eksik gedik de olsa eskiye özlemimiz bundandır belki de.

Öğretmenlerimiz

Yeri geldiğinde eliyle hiç iğrenmeden öğrencisinin diş ızdırabını giderebilen; kanayan dizine pansuman yapan; evde ailesinin tahammül edemediği çocuğu saatlerce, bıkmadan usanmadan eğitmeye çalışan; çoğunluk evinde bir çocuğu zapt edemezken, bazen 30 bazen 40 çocuğu bir sınıfta hizaya sokup gün boyu onların enerjisi ile baş etmeye çalışırken enerjisi tükenen, sesi kısılan öğretmenlerimiz...

Öğrencisinin canı yandığında canı yanan, mutlu olduğunda mutlu olan, ailesi bile umudunu kesse, öğrencilerinin hiçbirinden umudunu kesmeyen öğretmenlerimiz...

Evinde kaloriferlerle büyüse bile, dağ köyüne gidip soba yakmaktan, okulu temizlemekten ve yıkık dökük lojmanlarda yaşamaktan, bir çok imkândan mahrum kalsa da yüksünmeyen öğretmenlerimiz...

Bunca çileye rağmen 2 aylık tatili çok görülen, kazandığı parayla o iki ayı ailesi ile birlikte adamakıllı bir tatil yaparak geçiremeyen öğretmenlerimiz. İşe gitmeyen, işten gelmeyen, ömrü boyunca 'okula giden' ve 'okuldan gelen' öğretmenlerimiz...

Öğretmenin çilesi

Öğretmen değilim fakat anne, babası, amcaları, abisi ve yengesi öğretmen olan, aile fertlerinden farklı bir yol seçmiş biriyim. Aile meclislerinin zümre toplantısı tadında toplandığımı, evimizin salonunun öğretmenler odası gibi olduğunu hatırlarım. O yüzden öğretmenlerin dertleri ile iç içe büyüdüm. Tabiri caizse bir okulda büyüdüğümüzü söyleyebilirim. Diğer öğrenciler gibi öğretmenlerimizi ailemize şikâyet etme lüksümüz pek olmadı hâliyle. Çünkü öğretmen öyle yaptıysa ya da söylediye 'vardır bir bildiği, öyle söylenmez' denilerek büyütüldük hep. Belki arka planda bizi rahatsız eden konu öğretmenimiz ile konuşulurdu ve sorun çözüldü fakat bize yansıtılmazdı. Eh meslektaş dayanışması bir yerde ne diyelim. Bu davranış tarzı benim öğretmenlik mesleğine saygımı

da pekiştirdi tabi ki.

Hayat inşası

Öğretmenlik sıfatını hak etmeyen birkaç kişiden payıma düşeni aldığım için, o zamanlarda her şey güllük gülistanlıktı diyemeyeceğim elbette. Ama o öğretmenlerimin davranışları bile benim için hayat dersi niteliğindedi. Hâlâ izleri saklıdır bende. Bazıları gülümsetir, bazıları içimi acıtır... Ama her ne olursa olsun bir hayat inşasında iyi ya da kötü olmasından bağımsız, öğretmenin rolü şüphesiz çok büyük.

Usta terzi, dar kumaştan bol gömlek diker der ya hani Barış Manço Abimiz, işte iyi bir öğretmen de evinde, sokağında 'senden ne köy olur ne kasaba' denilerek itilen çocuklardan, her bir taşını sabırla döşeyerek birer hayat inşa eder. O hayatlar kimi zaman doktor olur şifa dağıtır, avukat, savcı, hâkim olur; adaletin tesisine uğraşır. Bazen bir mimar, bazen bir mühendis olur hayatınızın her alanına dokunur, yeni buluşlar yapar, uzaya çıkar daha neler neler. Olmadı mı? Terzi olur, bakkal olur, çoban olur, işçi olur...

Velhasıl kelimeler ne olursa olsun iyi bir öğretmenin eğitiminden geçen bir çocuk alın terine bir gram haram karıştırmadan memleketin başı dik ve onurlu insanlarını oluşturur.

Ehh eğer toplum olarak siz bu inşaatı yapacak ustaya gerekli itibarı göstermezseniz yapacağı yapı ne kadar sağlıklı olabilir? Bir öğretmen maddi sıkıntılarla boğuşup, çarpık bir sistemin içinde doğruyu bulmaya ve uygulamaya çalışırken bir de hayatı tehdit altındaysa, şiddete maruz kalıyorsa; o öğretmenin bu baskı ve korkularla yetiştireceği nesillerden mucizeler yaratmasını bekleyemezsiniz.

Okullarda sığınmacı meselesi

Medyaya yansıyan şu iki olay akıllara durgunluk verir cinsten. İlkinde yabancı uyruklu öğrencilerden biri okul müdürünü, okulda(!), silahla vurmak suretiyle öldürdü. Diğerinde ise yabancı uyruklu bir öğrenci velisi, okulda düşen öğrenciyi ambulans çağırıp hastaneye gönderdiği için öğretmeni ve güvenlik görevlisini zincirle darp etti. Bir çocuğun kolayca silah bulabilmesi ayrı, okula silahla girebilmesi ayrı, olaya sebep olanın sığınmacı olması bambaşka bir boyut. Hepsisi ayrı birer güvenlik zaafı. Neresinden tutulsa elde kalır cinsten.

Sığınmacıların sokaklarda yarattığı şiddet sarmalının okulları da bu denli içine alması dehşet verici. Her gün farklı okullardan böyle haberler duymak artık adi vaka sayılmaya başlanmadan, bu konu da yaşadığımız her kriz gibi kanıksanmadan acil önlem alınması gerekiyor. Birkaç satırla üstünkörü geçilemeyecek bir konu fakat hiç söz etmemek de içime sinmiyor.

Bu vesileyle hâlâ kulağımızda çınlayan 'Mağusa Limanı' türküsü ile özdeşleşen Şenay Aybüke öğretmenimizin; teröristlerce kaçırılarak şehit edilen, gencecik fidan, Necmettin öğretmenimizin; Türk yurdunda, Türk okulunda Türkçe konuşması için uyardığı yabancı uyruklu öğrencisi tarafından vahşice öldürülen İbrahim öğretmenimizin, teröre ve şiddete kurban verdiğimiz tüm öğretmenlerimizin ruhları şad olsun.

Organize kötülüğün içinde mesleğini layıkıyla yapmaya çalışan tüm öğretmenlerimize hürmet ve selamlarımı sunarım.